

ORZECZENIE
GLÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 13 października 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Piotr Gryśka (spr.)</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Agata Mikołajczyk</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Marek Muszyński</i>
Protokolant:		Bartosz Głuszko

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pawła Laudańskiego, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 13 października 2014 r., odwołania Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie z dnia 17 marca 2014 r., sygn. akt: RKO.5011.38.2013, którym uznano Obwinionego (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w **art. 17 ust. 1b pkt 1** ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na udzieleniu w dniu 21 czerwca 2011 roku aneksem nr 2 do umowy nr 01/2010 z dnia 24 maja 2010 roku zamówienia publicznego o wartości 83.662,46 zł netto, tj. 102.904,83 zł brutto, na „wykonanie robót budowlanych związanych z przebudową i urządzeniami miejsc wypoczynku we wsi (...)” Wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, czym naruszył art. 44 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.) i art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907 ze zm.).

Obwinionemu wymierzono karę pieniężną w wysokości 2647,50 zł oraz obciążono obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł;

I. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) zwanej dalej ustawą uchyła zaskarżone orzeczenie w całości;

II. na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 uniewinnia Obwinionego w zakresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy;

III. na podstawie art. 167 ust. 2 ustawy koszty ponosi Skarb Państwa.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 17 marca 2014 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie uznała (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...), winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na udzieleniu w dniu 21 czerwca 2011 roku aneksem nr 2 do umowy nr 01/2010 z dnia 24 maja 2010 roku zamówienia publicznego o wartości 83.662,46 zł netto, tj. 102.904,83 zł brutto, na „wykonanie robót budowlanych związanych z przebudową i urządzeniami miejsc wypoczynku we wsi (...)” wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, czym naruszył art. 44 ust. 4 ustawy o finansach publicznych i art. 7 ust. 3 ustawy Prawo zamówień. Obwinionemu wymierzono karę pieniężną w wysokości 2647,50 zł oraz obciążono obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł.

Orzeczenie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego, ustalonego w trakcie postępowania w pierwszej instancji.

W dniu 24 maja 2010 r. w wyniku rozstrzygnięcia przetargu nieograniczonego zawarta została umowa o roboty budowlane z (...) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...). Przedmiotem umowy było „wykonanie robót budowlanych związanych z przebudową i

urządzeniami miejsc wypoczynku we wsi (...)”. Termin wykonania umowy określono na 30 czerwca 2010 roku. W imieniu Urzędu Gminy umowę podpisał Wójt Gminy (...) Pan (...) oraz Skarbnik Gminy (...). W dniu 25 czerwca 2010 r. podpisany został aneks nr 1 do w/w umowy, na mocy którego zmieniono termin wykonania umowy na 30 listopada 2010 r. Aneks w imieniu Gminy (...) podpisał Wójt Gminy Pan (...). Następnie, w dniu 21 czerwca 2011 r. (czyli w czasie kiedy umowa pierwotna nie obowiązywała już od ponad pół roku) strony zawarły Aneks nr 2 do w/w umowy z dnia 24 maja 2010 r., dokonując zmiany umowy pierwotnej i rozszerzając zakres robót o roboty przygotowawcze, podbudowę, nawierzchnię i elementy ulic zgodnie z załączonym do aneksu kosztorysem inwestorskim oraz zwiększając wartości robót o kwotę 83.662,46 zł netto tj. 102.904,83 zł brutto. Przedmiotowy Aneks nr 2 w imieniu Gminy (...) również podpisał Wójt Gminy Pan (...).

Komisja orzekająca pierwszej instancji uznając, że nie jest możliwe podpisanie aneksu do umowy, która wygasła wskutek wykonania, stwierdziła, że powyższe działanie wypełnia znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na udzieleniu zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i przeprowadzonego postępowania Komisja Orzekająca uznała, iż odpowiedzialność za powyższe ponosi Pan (...) - Wójt Gminy (...).

Wymierzając karę komisja orzekająca pierwszej instancji uwzględniła rangę naruszonej przez obwinionego zasady uczciwej konkurencji, świadomość jego działania oraz wzięła pod uwagę treść art. 34a pkt 4 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Obwiniony odwołał się od powyższego rozstrzygnięcia pismem z dnia 22 kwietnia 2014 r. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 74 ust. 2, art. 83 ust. 3 pkt 1, art. 89 ust. 1, art. 80 ust. 1 i art. 74 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Wniósł o:

1. umorzenie postępowania z uwagi na to, iż zarzucany czyn nie stanowi wykroczenia z art. 44 ust. 4 Ustawy prawo zamówień publicznych i dyscypliny finansów publicznych określonej w art. 17 ust. 1b pkt 1;
2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Regionalnej Komisji Orzekającej w Warszawie do ponownego rozpoznania;
3. zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego na rzecz obwinionego wg norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o umorzenie postępowania, odwołujący się wskazał, że w dniu 1 kwietnia 2014 r. w Dz. U. pod poz. 423 opublikowano ustawę o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 7 ustawy, wchodzi ona w życie po upływie 14 dni od dnia opublikowania, tj. 16 kwietnia 2014 r. Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw, ustawy Prawo Zamówień Publicznych nie stosuje się do zamówień i konkursów, których wartość nie przekracza wyrażonej w złotych równowartości kwoty 30 000 euro. Z uwagi na fakt, iż w chwili orzekania w II instancji czyn zarzucany obwinionemu nie stanowi już wykroczenia postępowanie, w ocenie odwołującego się, powinno być umorzone.

Na rozprawie przed Główną Komisją Orzekającą, Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych podzielił powyższy pogląd wskazując, że w świetle art. 24 ust. 1 ustawy należy stosować przy orzekaniu przepisy ustaw obecnie obowiązujących. W chwili obecnej próg od którego istnieje obowiązek stosowania Prawa zamówień publicznych wynosi równowartość 30000 euro i nie ma obowiązku jej stosowania do zamówień, które nie przekraczają tej kwoty. W związku z tym – zdaniem oskarżyciela – należy uchylić zaskarżone orzeczenie i uniewinnić Obwinionego od stawianego zarzutu.

Rozpoznając sprawę Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, co następuje.

Główna Komisja Orzekająca podzieliła przedstawiony wyżej pogląd, że w niniejszej sprawie nastąpiła taka zmiana prawa, wyznaczającego ocenę zachowania sprawcy, która powoduje, że zachowanie to nie jest objęte reżimem odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Stosownie do art. 24 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym, że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Przepis powyższy ma zastosowanie nie tylko do ustawy będącej podstawą wydawania orzeczenia przez organy orzekające (tj. ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych) ale również do wszystkich ustaw szczególnych, mających znaczenie dla rozpoznania postawionego zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Sygn. akt BDF1/4900/60/61/14

W niniejszej sprawie podstawowe znaczenie ma zmiana ustawy – Prawo zamówień publicznych dotycząca jej art. 4 pkt 8. Regulacja ta wyznacza próg, od którego stosowanie ustawy jest prawnym obowiązkiem zamawiającego. Aktualnie jest on równy 30.000 euro, podczas gdy w 2011 roku był to próg 14.000 euro. Przepis podwyższający tę kwotę wszedł w życie z dniem 16 kwietnia 2014 roku na mocy ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 423).

Uwzględniając, że wartość zakwestionowanej w niniejszej sprawie umowy wynosi 83 662,46 zł, a po dniu 16 kwietnia 2014 r. obowiązek stosowania ustawy – Prawo zamówień publicznych istnieje dla zamówień, których szacunkowa wartość przekracza 126 747 zł, należy stwierdzić, że w obowiązującym w czasie orzekania stanie prawnym, czyn przypisany Obwinionemu nie podlega reżimowi przepisów o zamówieniach publicznych. Skoro tak, nie można oceniać go jako naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ponieważ naruszenie takie stanowić może wyłącznie działanie niezgodne z prawem. A zatem, skoro w dniu orzekania czyn nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych, Główna Komisja Orzekająca zmuszona była uchylić zaskarżone orzeczenie i uniewinnić obwinonego.

Biorąc powyższe pod uwagę GKO orzekła jak w sentencji.